

Седналъ на триножно столче, въртѣше бавно предъ себе си обвесенъ отъ тавана желѣзенъ обръчъ съ множество памучни фитили. Подъ обръча бѣше поставенъ голѣмъ казанъ, сложенъ върху мангалъ съ жарава. Тая работа трѣбва да е изпълвала съ блаженство цѣлото сжщество на Татата, защото го чувахме често да пѣе съ рѣмживия си гласъ, макаръ иначе да бѣ винаги мраченъ и мълчаливъ. Той забавляваше неволно всички деца отъ училището съ своята физическа немощъ и съ своето слабоумие. Предъ него тѣ се чувствуваха по-голѣми, по-умни и по-силни. И, видѣха ли го на двора, всички се спущаха като ястреби отгоре му и го обсипваха съ пискливитѣ гласове на своитѣ закачки. Тогава никаква училищна властъ не бѣше въ състояние да го отърве отъ тѣхнитѣ словесни нокти. Спасяваше го само дѣдо Енчо кандиларьтъ, който умѣеше да слага тоягата си по гърбоветѣ ни, безъ да му мисли, кого и кжде ще удари.

— Татá, Татá!... Ядешъ ли чирози?

Макаръ Татата да се тровѣше отъ нашитѣ закачки, безсиленъ да ни отвърне съ думи или съ движение за отбрана, насълзенитѣ му очи се проясняваха веднага, щомъ чуеше думата „чирози“. Тя упражняваше вълшебное влияние надъ него и го правѣше съвсемъ другъ. Колѣната му се притисваха, и тоягата, която крепѣше немощнитѣ му крака, увисваше като бастонъ.

— Ямъ!...

Тогава нѣкое отъ децата бръкне въ пазвата си и му подаде нѣколко чирозини глави. Татата разтвори устата имъ, за да види, не сме ли направили нѣкоя дяволия и ги налага една по една. Въ това време другитѣ окичатъ незабелязано политѣ на